

Όσα δεν πρόλαβα να σου πω...

«Αγαπημένε μου και τρισαγαπημένε μου αδελφέ,

Όταν ο Θεός έταξε να αποχωριστούμε βίαια στο πεδίο της μάχης μάλλον άκουσε την πονεμένη μου παράκληση να σε προστατεύει. Την άκουσε παρά την οχλοβοή των πολυβόλων, τις λυσσαλέες εναέριες πτήσεις των stukas και τις κραυγές, άλλοτε φόβου και άλλοτε ευθάρρυνσης της δειλής μας ανδρείας, γιατί σε πήρε νωρίς και έτσι αναπαυμένος πλέον θα βλέπεις μόνο από ψηλά την αποκορύφωση της κτηνωδίας του πολέμου. Μείναμε εμείς κάτω αδελφέ μου να φυλάμε τα νώτα της πατρίδας για την οποία θυσιάστηκες. Έσύ τέλεσες το ύψιστο καθήκον σου και σύντομα θα συναντηθούμε γιατί έρχεται και η σειρά μου να τα εκπληρώσω...

Τώρα αδελφέ μου που είσαι γαλήνιος μπορώ να σου εκμυστηρευτώ τις αδυναμίες της ψυχής μου, να γίνεις το καταφύγιο μου χωρίς αυτό να σε βαρύνει περισσότερο για να ομολογήσω όλα αυτά που έπνιγα στη σιωπή ώστε να μην γίνω η πηγή της δειλίας ή του φόβου, της τάσης φυγής, ή της απελπισίας...

Διερχόμαστε την 3^η ημέρα αναχαίτησης των Γερμανικών δυνάμεων μετά την αιφνιδιαστική επίθεσή τους, τα χαράματα της 6^{ης} Απριλίου του 1941. Μόλις πληροφορήθηκα ότι συγκαταλεγόσουν στους 25 νεκρούς του οχυρού Ιστιμπεη που παραδόθηκε στις 7 Απριλίου μετά από τη σθεναρή και άξια αντίσταση που πρόβαλε, παραμέρισα τον πόνο και ένιωσα ασύλληπτη περηφάνια για το μικρό μου αδελφό. Τα δάκρυα μου ήταν συνουθύλευμα οδύνης και συγκίνησης και σαν άκουγα τις αφηγήσεις για όλα αυτά που βιώσατε έμεινα να θαυμάζω το ανδρείο ανάστημά σας. Είπα μάλιστα στο εαυτό μου πως αυτή την στιγμή δεν θα λυγίσω, δεν θα υποκύψω στις παραινήσεις του θρήνου αλλά θα αφήσω να επουλώσει τις πληγές μου η τιμή που ενώ εγώ έχασα έναν αδελφό, η πατρίδα κέρδισε έναν ήρωα.

Αφηγήσεις για σμήνη αεροσκαφών STUKAS που βομβάρδιζαν αδιάκοπα το οχυρό Ιστίμπεη ,ομάδες Γερμανών δυναμιτιστών που επιδίωκαν με κάθε μέσο να διαρρήξουν την επιφάνεια του οχυρού και φονικές διαμάχες με μεγάλες απώλειες για τον εχθρό έμειναν να συνοδεύουν πλέον την μνήμη σας . Μάθαμε ακόμη για την αξιόμαχη νύχτα της 7^{ης} Απριλίου που εξελίχθηκε σε πόλεμο των υπογείων στοών και για τις απάνθρωπες τεχνικές των Γερμανών , που ενώ είχαν φράξει τους αεραγωγούς και τις θυρίδες των πολυβολείων, διοχέτευαν ασφουξιογόνα αέρια, καπνογόνα, φλεγόμενη βενζίνη και εκρηκτική ύλη στις στοές για να σας αναγκάσουν να υποκύψετε στην φυγή .Τρομάζει ,αδελφέ μου ,κανείς και μόνο στην ιδέα. Φρίττει και μόνο στην αισθητοποίηση μιας τέτοιας πραγματικότητας. Η ιστορία όμως θα τα διηγείται όλα αυτά στα παιδιά μας ως ύμνο στην ανδρεία σας.

Παράλληλα η κατάσταση στο οχυρό Φούπελ ,που υπηρετώ, στην διμοιρία πολυβόλων στο Π8 πολυβολείο ,διαγράφεται εξίσου δραματική .Οι γερμανικές επιθέσεις εκδηλώνονται με μεγάλη σφοδρότητα. Ήδη από την 1η ημέρα δεχτήκαμε τέσσερις αλληπάλληλες εναέριες επιθέσεις από γερμανικά βομβαρδιστικά stukas που καταδύονταν με πλήρες φορτίο βομβών πετώντας σε απόσταση αναπνοής από το οχυρό .Το ουρλιαχτό της σειρήνας τους ,οιωνός θανάτου ,έχει μείνει αποτυπωμένο στους εφιάλτες μας ,ωστόσο δέχεται την περιφρόνηση μας, γιατί ένα άλογο μα πηγαίο θάρρος μας ωθεί να στρέψουμε τα όπλα μας προς αυτό, ορμώντας στον ίδιο τον θάνατο. Στο έδαφος συντελούνταν πρελούδιο κτηνωδίας. Ριπές πολυβόλων που προσέκρουαν στην οχύρωση ,οχλοβοή , βολές από όλμους και κραυγές πεσόντων συνέθεταν την σκηνή της μάχης. Ανταποδίδαμε και εμείς στα πυρά με τα πολυβόλα μας, αν και η υπεροχή του εχθρού στα μέσα ήταν αισθητή .Η γη σειόταν .Θυμάμαι μια αδιάληπτη βουή με την οποία έχω πλέον εξοικειωθεί. Από την μικρή χαραμάδα του πολυβολείου απλώνονται μπροστά μου ζοφερές σκηνές μιας καμένης και ρημαγμένης γης, πνιγμένης στον καπνό και την ομίχλη που δεχόταν ανήλεα χτυπήματα μα τις πληγές τις προσμετρούσε με τα

θύματα που δεχόταν στον κόλπο της .Τι' αυτά πουούσε και ο θρήνος της ήταν τιμητικό άσμα για την θυσία τους.

Στον Στρυμόνα άρχισαν να διαφραίνονται στο βάθος βάρκες με Γερμανούς στρατιώτες που όμως βυθίστηκαν και το πλήρωμα εξουδετερώθηκε ενώ το γερμανικό πεζικό συνέχισε να επιτίθεται χωρίς κάλυψη. Το μεσημέρι είχαμε την πρώτη μας νίκη και την καλωσορίσαμε με ευθουσιασμό που όμως αποδείχτηκε φευγαλέος...

Ένα δριμύτερο κύμα επίθεσης εκδηλώθηκε . Το οχυρό απαντούσε με όλμους ,ριπές πυροβόλων αλλά και ρίψη οβίδων η οποίες πολλές φορές αποδεικνύονταν άσκοπες αφού λόγω της φθοράς από το χρόνο οι οβίδες ήταν ανενεργές. Παράλλαγές της ίδιας στρατηγικής επιθέσεων ακολούθησαν και τη δεύτερη μέρα οι Γερμανοί εισβολείς. Εκμεταλλευόμενοι την έλλειψη μας σε ενάερια άμυνα ,τα *stukas* δεν σταματούσαν να σκίζουν τον ουρανό πάνω από τα οχυρά και τα περιφερειακά υψώματα που έκρυβαν το πυροβολικό μας. Ανεξίτηλη ωστόσο ,αδελφέ μου ,από την ημέρα αυτή θα μείνει η ανδρεία και η θυσία του υπολοχαγού Αλέξανδρου Κυριακίδη και της πυροβολαρχίας του που επέλεξαν να εκθέσουν τη θέση τους παρά να παύσουν πυρ και να υποβάλλουν έτσι τους συναγωνιστές τους στο ύψωμα Καρακιτοκ σε μεγαλύτερο κίνδυνο. Αντάλλαξαν ωστόσο το ήθος με τη ζωή τους . Ένα τέτοιο όμως φρόνημα ανυψώνει τους αγωνιστές στην βαθμίδα των ηρώων και μάλιστα ο άθλος τους ήταν προοικονομία της σθεναρής αντίστασης των Ελλήνων στα μήκη και πλάτη της επικράτειας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

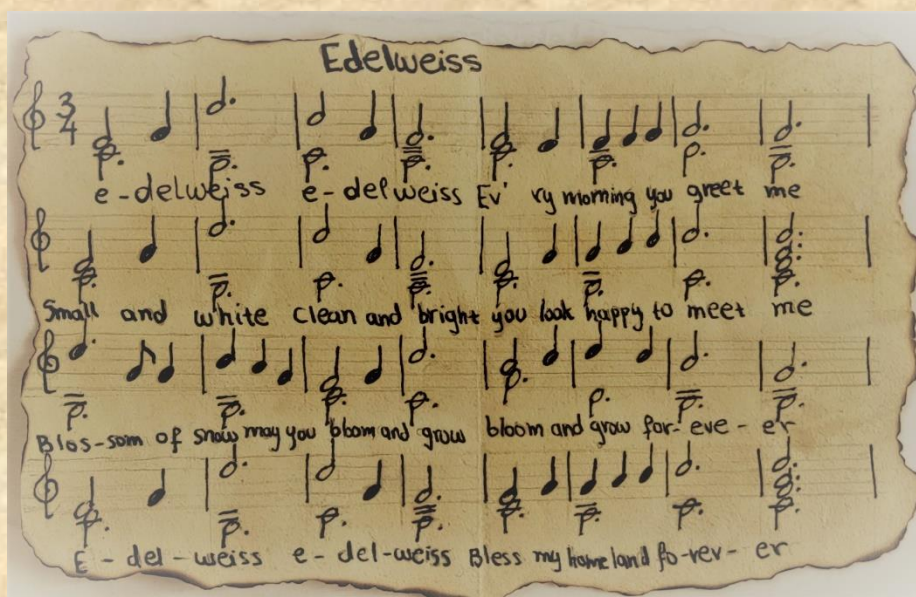
Η τρίτη μέρα λυσσαλέας προσπάθειας των γερμανικών μονάδων να σπάσουν την αντίσταση του οχυρού ξεκίνησε με αλληπάλληλες πεισματώδεις επιθέσεις από το μέρος των Γερμανών που ωστόσο αποδείχθηκαν ανεπιτυχής. Έτσι βρήκα και εγώ, αυτές τις ώρες τις μεσημβρινές ,πού ο εχθρός έχει παύσει πυρ και μηχανεύεται την επομένη του κίνηση, λίγο χρόνο να σου πω όσα δεν προφτάσαμε να πούμε από κοντά. Αλλά δεν πειράζει ,ας μιλήσουν οι ψυχές μας.

Αδελφέ μου, οι φοβίες και οι αδυναμίες μου το σκάνε από το μυαλό μου και παίρνουν μορφή, παίρνουν υπόσταση και υψώνονται μπροστά μου. Το πεδίο της μάχης στοιχειωμένο κάθε στιγμή και ώρα της ημέρας. Το φως του ήλιου δεν το εξαγνίζει. Άγρυπνος στο πολυβόλο μετράω τις αναπνοές μου... και τους νεκρούς, τους παλμούς μου... και τους εχθρούς· και παραφυλάω να μην έρθουνε στα ξαφνικά και μας πιάσουν στον ύπνο γιατί αν μας πιάσουνε εκεί θα μας κλειδώσουν σ' αυτόν εκτελώντας και αυτοί απάνθρωπες εντολές κάποιου ανωτέρου, όντας όπως και εμείς υπηρέτες οραμάτων και ιδεών τα οποία όμως θα κριθούν από την ιστορία και άλλα θα δικαιωθούν ενώ άλλα θα αφοριστούν από αυτήν...

Σε αυτές τις ώρες έμμεσης εκχειρίας κλέβω ασυναίσθητα λίγο χρόνο για να αναπολήσω, να αγναντέψω το πέλαγος που απλώνεται μπροστά μας και να αφουγκραστώ την ηρεμία και τη γαλήνη της ατμόσφαιρας. Αυτή που συνθέτουν τα ψηλά πορφυρά βουνά που διαγράφονται στον ορίζοντα, τα ακίνητά πράσινα δέντρα που έχουν απομείνει από το προηγούμενο ολοκαύτωμα και το κελήθισμα γλυκόλαλων πουλιών, που σαν παύσουν τα *stukas* και τα πολυβόλα να υμνούν τον όλεθρο έρχονται σε σμήνη και φέρνουν μήνυμα ειρήνης . Και συνυπάρχει πολλές φορές ο σκοπός τους με κελήθισμα ανθρώπων . Μία γλυκιά ,φωνή αδελφέ μου ,έρχεται και χαϊδεύει τις ψυχές μας σαν τρυφερό νανούρισμα ,ένας ύμνος στην Ελευθερία. Ακούγεται από μακριά, από απροσδιόριστη θέση και το σπουδαίο είναι ότι βγαίνει από ψυχή αντιπάλου στρατιώτη. Και τότε αντιλαμβανόμαστε ότι το όραμα της Ειρήνης είναι κοινό και ο πόθος του νόστου αμοιβαίος.

Την μελωδία αυτή την απολαμβάναμε και μοιραζόμασταν τις σταλαγματιές αυτές γαλήνης μαζί με τον συναγωνιστή και καρδιακό μου φίλο Ζιουύση που υπηρετούσαμε στο πολυβολείο Π8 αχώριστοι. Στον εχθρό όμως δεν άρεσε αυτή η φιλία και έστειλε το θάνατο να την γκρεμίσει...

Έφυγε ,αδερφέ μου ,άλλος ένας σπουδαίος αγωνιστής και κόπηκε βίαια άλλο ένα κομμάτι από την πονεμένη μου καρδιά. Τον θυμάμαι λαβωμένο βαριά από

βλήμα του εχθρού να μου λείει το τελευταίο αυτί και να ξεφυχά στα χέρια μου λουσομένος με το λάβαρο της θυσίας, το ίδιο του το αίμα. Μαζί με αυτόν έχασα και την τελευταία μου διέξοδο από την πανωλεθρία , το τελευταίο μου παράθυρο στον ήλιο, και εγκλωβιστηκα πάλι στην οδύνη.

Βέβαια δεν ήθελε να με αφήσει απαρηγόρητο και μου άφησε για συντροφιά ένα μικρό ταλαιπωρημένο χαρτάκι στο οποίο χάρη στο μουσικό του ταλέντο, χαρακτηριστικό γνήσιου ζακυνθινού κανταδόρου καθώς δήλωνε, είχε συλλάβει και αποτυπώσει την μελωδία που μας έφερνε όλους πιο κοντά στην ευθύμιση της ζωής πίσω στο σπίτι ,στην οικογένεια ,στην ξεγνοιασιά... στην ειρήνη.

Και όταν λέω όλους, συγκαταλέγω εχθρούς και φίλους ,συναγωνιστές ή ανταγωνιστές.

Όπως άλλωστε μας αποκάλυψε Γερμανός τραυματίας που είχε λαβωθεί βαριά κοντά στο οχυρό και οι τραυματιοφορείς, προτάσσοντας την ανθρωπιά, τον περιμάζεψαν και του περιέθαλψαν στο ιατρείο μας, το τραγούδι αυτό που ονομάζεται ευτελβάις είναι αποχαιρετιστήριο στην πατρίδα όσων φεύγουν για τον πόλεμο και ποθούν τον γυρισμό ενώ δηλώνει το έλλογο θάρρος , την τόλμη και την ευγενή αγυότητα!

Πάντως ,μικρέ μου αδελφέ, αυτές οι στιγμές που σου εκμυστηρεύομαι πως ξεκλέβω για να αναπολήσω είναι το μόνο ευθύμιο από την πρότερη ζωή μου. Μα θα αναρωτιέσαι: τι ξεστομίζω αδελφέ μου; Αφού εγώ ζω... Εσύ έφυγες... Εγώ

ζω... Και όμως κάτι μου λέει μέσα μου πως οι ζωές ξεκουρδίστηκαν γιατί μόνο ζωντανός δεν νιώθω και με πιάνει τότε το δέλεαρ για ζωή. Όμως έχω επίγνωση ότι αυτή δεν είναι τώρα για εμάς. Εμείς βλέπουμε τον θάνατο να ορμάει στο μέρος μας και τρέχουμε πάνω του να τον κατατροπώσουμε για να ζήσουν τα παιδιά μας, που είναι τα παιδιά όλου του κόσμου. Η ευθύμησή τους μας δίνει το ψυχικό σθένος να τον κοιτάμε στα μάτια και να του δείχνουμε την περιφρόνηση μας και όχι η επίρεια κάποιας ασύστολης ανδρείας...

Δυστυχώς ο φόβος συνυφαίνεται με τη φτωχή μας ύπαρξη και υπάρχει σαν ένα ελάττωμα της μα όσο μας προτρέπει σε ένα βήμα προς τα πίσω ένα βήμα φυγής τα παιδιά μας, το όραμα, η πατρίδα, μας οδηγούν δύο μπροστά. Έτσι η ζωή μπαίνει στην αναμονή και εμείς ζούμε στον κόσμο σαν ζωντανοί νεκροί. Για εμάς άλλωστε δεν υπάρχει θάνατος παρά μόνο λύτρωση... Θα έρθει η κάθαρση της ψυχής είτε με την Ελευθερία είτε με την αποχώρηση. Μόνο αυτοί οι δρόμοι ανοίγονται για εμάς...

Εδώ δεν υπάρχουν δεδομένα και σταθερές. Εδώ τα πάντα παίζονται, το αύριο είναι αδιαπέραστο πέπλο, μα δικαίτητής είναι ο Θεός και η θύμηση αυτή μόνο με ξεκουράζει. Ο χρόνος δεν ξέρω με ποικανού το μέρος θα παραταχθεί, μα δεν τον συμμερίζομαι. Έμαθα να είμαι ευγνώμων στο παρόν που ανέχεται την αχαριστία μου, να σέβομαι βαθύτερα το παρελθόν που με διδάσκει και ανεβαινώντας στους ώμους των προγόνων μου να βλέπω μακρύτερα το μέλλον. Αν προλάβει να γυρίσει η ζωή μου σελίδα, έχοντας καταγεγραμμένες αυτές τις εμπειρίες στο ιστορικό μου, ξέρω τουλάχιστον πως δεν θα αντικρίζω με τα ίδια μάτια τον κόσμο. Δεν θα υποκύπτω στη αγνωμοσύνη και τη μικροπρέπεια, την αδράνεια και τη συγκατάβαση με κάτι λιγότερο από μία ζωή γνησίως αυθεντική, αυτή που δίνεται σαν έπαθλο στον αγωνιστή του εγκρατή, του συνετό και του καρτερικό και δεν ανιχνεύεται σε μία επίπεδη θεώρηση αλλά έχει ουσία το βάθος και την Αρετή. Πάντως φροντίζουμε να μας βρουν οι εξελίξεις έτοιμους. Ο πατήρ Λευτέρης μερμηνά να είναι καθαρές και έτοιμες οι ψυχές μας με την εξομολόγηση και τη θεία κοινωνία. Πολλές φορές όμως χρειάζεται να ξυπνήσουμε τα ζωώδη ένστικτα και να παραμερίσουμε την ανθρωπιά μας, μα ακόμη και η ελευθερία αδελφέ μου δεν μπορώ ως έλλογο και συνειδητό ον να δεχτώ πως πουλιέται και αγοράζεται με αντάλλαγμα ανθρώπινες ζωές. Όσο υψηλά, όσο Ιερά και να είναι τα ιδανικά και τα οράματα που υπηρετούμε μπροστά μου βλέπω πως σκοτώνω το παιδί μου και το παιδί μου να ορμάει να σκοτώσει εμένα. Προσπαθώ να κρατήσω

αντιστάσεις και να μην με συνεπάρει η τρέλα μα ο ίδιος ο πόλεμος είναι ένας παραλογισμός που εγώ δεν ανέχομαι να παραδώσω σε αυτόν τη λογική μου. Σημαίες ,χρώματα και σύμβολα επιδιώκουν ως μέσα προπαγάνδας να μας διαιρέσουν και να επιτείνουν την ωμή και απάνθρωπη στάση μας απέναντι στον άλλο, «τον εχθρό». Μα έχασε άραγε ο άλλος τον τίτλο του ανθρώπου επειδή ονομάστηκε εχθρός; Έπαψε να είναι και αυτός ένα πiónι στα χέρια συμφερόντων που ίσως να τελεί υπό καθεστώς βίας και πιέσεων «τα καθήκοντά του»; Ένας πατέρας που πονάει μακριά από τα παιδιά του; Ένας σύζυγος, ένας ξενιτεμένος γιος; Καλούν με αυτόν τον τρόπο τα άγρια ένστικτα να αναδυθούν στην επιφάνεια μα αντιλαμβανόμενος τη σκοπιμότητα του μηχανισμού τα βυθίζω ακόμα πιο βαθιά μέσα μου. Βρίσκομαι έτσι στο Πεδίο της μάχης εκτεθειμένος, χωρίς κάποια κάλυψη που θα δώσει στις πράξεις μου εξιλέωση και μένω άγρυπνος από τον άτεγκτο έλεγχο που μου ασκεί η συνείδηση. Μα δεν μπορώ να παραιτηθώ γιατί την συνείδηση πολλοί την νοθεύουν και έτσι όπως ορμάνε πάνω σε μένα θα ορμήσουν και στον άμαχο λαό που έχουμε αφήσει πίσω. Προτιμώ λοιπόν να με συνθλίβουν οι τύφεις που γίνομαι μέτοχος σε ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας για το υπόλοιπο της ζωής μου, παρά να αφήσω τους αδίκους και ανηλεούς να κυριαρχήσουν. Άλλωστε εμείς απαρτιζουμε τον αμυντικό μηχανισμό της πατρίδας μας και μαχόμαστε ενάντια σε αυτούς που αμφισβητούν το μερίδιό μας στην Ελευθερία. Δεν ξέρω αν έχω τα δικαιώμα να τεθώ κριτής αλλά θα μπορούσα με παρρησία να ομολογήσω πώς το δίκιο είναι με το μέρος μας...

Το ξέρω, αδελφέ μου, πως διακρίνεις ολικά στα λόγια μου μία αντίφαση, μία δειλία που εξελίσσεται σε δύναμη και απαξία απέναντι στον θάνατο μα σου γράφω ανόθευτα τα αποθέματα της ψυχής μου .Εγώ απλά σκιαγραφώ τις διακυμάνσεις της και την αποφορτίζω μεταφέροντας τον φόρτο της στο χαρτί. Θα προσεύχομαι αδιαλείπτως να αναπαύεσαι εν ειρήνη.

Με αγάπη ο μεγάλος σου αδελφός»

Αυτή ήταν η πιο ανεκτίμητη παρακαταθήκη που μου άφησε ο πατέρας μου μαζί με μία ελεύθερη πατρίδα .Ένα γράμμα ή μάλλον κάποιες σελίδες από ένα ημερολόγιο που συμπύκνωναν την κτηνωδία του πολέμου έτσι όπως την βίωσε, έτσι όπως τον στιγματίσει...

Ήμουν πολύ μικρή όταν έγινε η επιστράτευση .Μόλις που θυμάμαι την μορφή του .Με λίγες όμως φωτογραφίες και μια ολόκληρη ιστορία του κρατάω κοντά μου .

Είμαι λοιπόν εδώ ,στο Οχυρό Φούπελ μετά από 25 ολόκληρα χρόνια, διαβάζοντας την επιστολή του πατέρα προς τον κεκοιμημένο αδελφό και συναγωνιστή του στην γραμμή Μεταξά για να ανανεώσω τη μνήμη την δική του και των συμπολεμιστών του ,να ξεπλύνω την λήθη του χρόνου αναβιώνοντας το δέος που προκαλεί η ανάμνηση της ιστορίας. Όλα συνδέονται με τον αγώνα και τις θυσίες τους. Η θεά δεν αποκαλύπτει απλά μία εξαγνισμένη ομορφιά. Συνδέεται από απώλειες αιματηρές θυσίες και είναι στιγματισμένη με την ευθύνη του πολέμου. 322 χλμ. από τη θάλασσα, στην μεθόριο της Ελλάδας από τη Βουλγαρία, ξυπνούν οι άυλές μορφές των ηρώων, των ακριτών για να μας θυμίσουν πως η Ήλευθερία δυστυχώς αγοράζεται με κόστος αγαπημένα πρόσωπα και θυσίες σφραγισμένες με τίμιο αίμα.

Η φύση φορά τη φθινοπωρινή της ενδυμασία μα η γνώση ξεσκεπάζει την γαλήνη της άγνοιας .Τα συναισθήματα βουβά ,μα βαθιά συνταράσσουν τη σιγή και αναστατώνουν κάθε εφησυχασμένη συνείδηση που λέει πως εδώ τιμάται απλά το παρελθόν, μα αυτό είναι πιο ζωντανό από την παροδική μας ύπαρξη και την ζήση του παρόντος .

Τα μνημεία εκεί στατικά και μελαγχολικά ομολογούν τα γεγονότα και περιμένουν να τα προσεγγίσεις ευλαβικά και μόνος ,καθρεπτίζοντας την ψυχή σου στην ψυχή αυτών των μνημείων, όπως προτρέπει ο μεγάλος ποιητής ,Γ. Σεφέρης ,να ανοίξεις διάλογο μαζί τους .Τότε θα σου διηγηθούν τρομερά γεγονότα από τις πιο λαμπρές σελίδες της Ελληνικής ιστορίας , για

συγκλονιστικές μάχες διαποτισμένες με ανδρεία και υψηλό φρόνημα , υπεράνθρωπα αναστήματα ηρώων και παραδείγματα θάρρους και αυτοθυσίας.

Αχ πατέρα σε βλέπω στα χαλασμένα μπροστά μου ,μα δεν είσαι φάντασμα. Νιώθω τον φόβο που παγίδευε την ψυχή σου και ας μην ήμουνα εκεί. Ήσουν γενναίος πατέρα ,η ψυχή σου ήταν ρωμαλέα γιατί δεν άφησες τον τρόμο της σειρήνας ,του πολέμου ,του θανάτου να σε παροτρύνει σε παραίτηση. Ακούω τις σπαρακτικές κραυγές σας μέσα στον αέρα που ξεσηκώνουν η μία την άλλη τρομαγμένη ψυχή για να φορτίσουν θάρρος ,απαύγασμα του ανεξάρτητού σας πνεύματος και της στέρεης πίστης στο Όραμα της ελευθερίας. Κρατάω τα μάτια μου ανοιχτά για να βλέπω τα δικά σου που εκδηλώνουν ένα κράμα ανδρείας και τρόμου. Τις αντοχές σας τις θαυμάζω, το θάρρος σας το εξυμνώ, μα μην

απολογείσαι για τον δειλό τον φόβο που μπορεί να σε επισκέφθηκε μέσα στα χαλάσματα. Όλοι οι ήρωες φοβούνται ,μα το υπεράνθρωπο σε αυτούς είναι ότι δεν αφήνουν τον φόβο να τους επιβληθεί αλλά τον υποτάσσουν στο όραμα .Ήσουν σπουδαίος πατέρα αλλά να ξέρεις πώς πολέμησες και μεταξύ σπουδαίων .Αφότου άφησες τον κόσμο αυτόν του επίγειο, κατά την πρωινή επίθεση των Γερμανών στις 9 Απριλίου του 1941, τότε που συνεχίσατε την αντίσταση εν αγνοία της συνθηκολόγησης ,Ο ταγματάρχης Γεώργιος

Ζουράτσος, διοικητής του συγκροτήματος Φούπελ ,έδωσε την αείμνηστη απάντηση «τα οχυρά δεν παραδίνονται αλλά καταλαμβάνονται» στους Γερμανούς στρατιώτες που τον πληροφόρησαν για τη συνθήκη και τον παρότρυναν να παραιτηθεί πριν λάβει διαταγή από τους ανωτέρους του .Παράλληλα, ο διοικητής της διμοιρίας σου Δημήτρης Ιτσιος που διοικούσε τα πολυβολεία Π8 και Π7 στα οποία υπηρέτησες ,αρνήθηκε να παραδώσει τα όπλα και προτάσσοντας το χρέος να υπερασπιστεί την πατρίδα και όχι απλά να εκτελέσει εντολές ανωτέρων, με το πολυβόλο του και άλλους δύο στρατιώτες που τον ακολούθησαν,

Δημήτρης Ιτσιος

έγινε ανήκουστο πλήγμα της γερμανικής δύναμης . Υποχώρησε μόνο όταν εξαντλήθηκε και το τελευταίο βλήμα και έγινε το πρώτο θύμα εγκλήματος πολέμου καθώς διαβάλλοντας το κύρος του γερμανού αξιωματικού υπονόμωσε την ύπαρξή του· και εκτελέστηκε εν ψυχρό.

Αυτοί οι ήρωες συλλογιέμαι πως έχουν θέση στην καρδιά μας ,στη μνήμη μας και τη ζωή μας. Το μυαλό μου περιτριγυρίζει μια ρήση του Μενελάου Λουμεντή «όσο ψηλά κι αν ανεβείς, ποτέ δεν θα φτάσεις το μπόι των χαμηλών που θυσιάστηκαν για τα υψηλά» και το πρώτο δίστιχο από το έργο «Θερμοπύλες» του αείμνηστου Καβάφη : «Τιμή σε εκείνους όπου στη ζωή των όρισαν να φυλάγουν Θερμοπύλες» που απονέμουν τιμή στους πεσόντες για το ένδοξο χρέος προς την πατρίδα ,την ελευθερία και την Ειρήνη .Η τελευταία, κόρη της ζωής και του ανθρωπισμού, δέχεται βίαιες επιθέσεις, εξαντλείται σε σχήματα λόγου και παραμερίζεται για λίγο χώμα παραπάνω ,για λίγα διατιμημένα τιμαλφή που η αξία τους είναι ασύγκριτα υποδεέστερη από την ανθρώπινη ζωή. Το αίτημα ωστόσο παραμένει άσβεστο και διαχρονικό και εκπορεύεται από την μικρότερη αγαθή ψυχή έως την πιο έμπειρη και σοφή διάνοια. Η Ειρήνη και ο άνθρωπος να είναι συνοδοιπόροι στο μονοπάτι της ζωής. Τίποτε να μην διαχωρίζει την συνυφασμένη φύση τους και αγκαλιάζοντας την ύπαρξή να προάγουν κάθε ανθρώπινη κοινωνία!!

